

HORIZONTALĀ SALĪDZINĀŠANA: KRUSTS UN DRAUDZE

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ef. 2:11–22; Rom. 3:31, Rom. 7:12; Jes. 52:7; Jes. 57:19, Jņ. 14:27; 1. Kor. 3:9–17.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet tagad jūs esat Kristū Jēzū; jūs, kas kādreiz bijāt tālu, Kristus asinīs esat kļuvuši tuvi. Jo Viņš ir mūsu miers: Viņš abus darījis par vienu un noārdījis starpsienu, kas mūs šķīra, proti, ienaidu.” (Ef. 2:13, 14)

Tu esi pagāns, grieķis, kas ir iemācījies augstu vērtēt jūdu Dievu. Patiesībā tu esi atstājis daudzu dievu pielūgsmi un pieķeries vienīgajam patiesajam Dievam. Dodoties cauri Jeruzalemes tempļa skaistajiem pagalmiem un rievotajām kolonnām, pielūgsmes skaņas izsauc tavu slavēšanu. Taču tad tevi pārsteidz četras pēdas augsta akmens barikāde. Uz tās ik pa posmam latīņu un grieķu valodā ir iegravēts šāds vēstījums: “Neviens svešinieks nedrīkst ieiet aiz barjeras un tempļa norobežojuma. Ikviens, kurš tiks pieķerts, to darot, būs vainojams savā nāvē.” Tajā brīdī tu jūties izslēgts, svešs un atstumts.

Ef. 2:11–22 Pāvils redz, ka Kristus krusts rada milzīgas pārmaiņas, iznīcinot šādas barjeras un sienas. Vertikālā virzienā krusts pārtrauc atsvešinātību, samierinot cilvēkus ar Dievu. Horizontāli tas samierina cilvēkus savā starpā. Krusts novērš naidu un ienes mieru ebreju un pagānu starpā, padarot tos par “vienu jaunu cilvēci” (Ef. 2:15, NIV). Kopā tie kļūst par jaunu templi, “Dieva mājokli Garā” (Ef. 2:22).

Ko šī patiesība nozīmē jums?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 29. jūlijā.

Satuvināti Kristū

Salīdzini Ef. 2:1–3, Pāvila agrāko savu adresātu pagāniskās vēstures aprakstu, ar Ef. 2:11, 12. Ko viņš uzsver jaunākajā viņu pagātnes aprakstā? _____

Pagāni, kas nu bija ticīgie Kristū un Viņa “miesas” locekļi, draudze, reiz bija pilnībā atdalīti no Israēla un Dieva piedāvātās glābšanas. Pāvils spriež, ka viņiem ir svarīgi “pie-minēt” (Ef. 2:11) šo pagātni. Viņi toreiz bija “bez Kristus”, Svaidītā, bez Israēla Mesijas. Viņi bija “atsvešināti no apsolījumu derībām”, neņemot vērā glābšanas apsolījumus, ko Dievs ir piedāvājis visā glābšanas vēsturē. Atsvešinātība no Israēla un glābšanas nozīmēja to, ka viņiem reiz “nebija cerības” un viņi bija “bez Dieva pasaulē” (Ef. 2:12, NKJV).

Tāpat savā iepriekšējā eksistencē pagāni tika ierauti dziļā naidā ar ebrejiem. Pāvils atklāj šo iesakņojušos naidu, atsaucoties uz vienu tā simptomu – apsūkāšanu. Ebreji nicinoši dēvēja pagānus par “neapgraizītajiem”, bet pagāni ar tādu pašu nicinājumu sauca ebrejus par “apgraizītajiem” (Ef. 2:11).

Tomēr Ef. 2:13 norāda uz kaut ko radikāli atšķirīgu. Pāvils rakstīja: “Bet tagad jūs esat Kristū Jēzū; jūs, kas kādreiz bijāt tālu, Kristus asinīs esat kļuvuši tuvi.” (Ef. 2:13)

Aprakstot pagānu ticīgos kā reiz “tālu”, viņš atbalso Jes. 57:19: “. mieru – mieru tāla-jiem un tuvajiem, saka Tas Kungs, un Es to dziedināšu” (salīdzini ar Ef. 2:17, 18). Kristū un pateicoties Viņa krustam pagānu ticīgie kļuva pietuvināti visiem, no kuriem bija šķirti, – Dievam, cerībai un viņu ebreju brāļiem un māsām. Lūk, ārkārtīgi labās ziņas, uz ko netieši norāda Pāvila apraksts: tas, ka Kristus krusts var dziedēt plašo aizu starp ebrejiem un pagāniem, nozīmē, ka ir atrisināms ikviens naidis un šķelšanās. Šī labā ziņa aicina padomāt par šķelšanos, kas pastāv mūsu pašu dzīvē un baznīcā, un pārdomāt krusta spēku to pārvarēt.

No kāda stāvokļa Jēzus tevi ir izglābis? Kāpēc tev varētu būt svarīgi diezgan regulāri atcerēties, kur tu biji, kad Viņš tevi atrada, un kur tu varētu būt tagad, ja Viņš nebūtu tevi atradis? _____

Samierināšana – Dieva dāvana no krusta

“Jo Viņš ir mūsu miers: Viņš abus darījis par vienu un noārdījis starpsienu, kas mūs šķīra, proti, ienaidu, [...] lai .. salīdzinātu vienā miesā gan vienus, gan otru ar Dievu.” (Ef. 2:14–16)

Kā katrā no šiem pantiem Vēstulē efeziešiem Pāvils apraksta krustu un pie tā paveiktā Kristus darba ietekmi? Kā tu apkopotu, ko Pāvils saka par krustu un kā tas pārveido mūsu attiecības? (Skat. Ef. 1:7, 8; Ef. 4:32; Ef. 2:13, 14; Ef. 2:16; Ef. 5:2, 25.) _____

Mūsu šīs nedēļas pantu kontekstā Ef. 2:11–22 krusts sniedz ticīgajiem trīs lieliskus līdzekļus: (1) pagāni, kas bija “tālu” no Dieva un Viņa ļaudīm, ir “kļuvuši tuvu” (Ef. 2:13) abiem, kļūstot par Dieva dēliem un meitām un par brāļiem un māsām jūdu ticīgajiem (Ef. 2:19); (2) “ienaidi” (grieķu valodā vārds “ehtran”, radniecīgs vārdam “ehtros”, “ienaidnieks”) starp jūdiem un pagānu ticīgajiem pats par sevi ir “nonāvēts” (Ef. 2:16). Kristus krusts atbrīvo no šķietami mūžīga ienaida un karastāvokļa – jūdi un pagāni tika uzskatīti par nesamierināmiem ienaidniekiem (Ef. 2:17); (3) ienaida vietā nāk samierināšana. Kristus nolūks bija ar krusta palīdzību samierināt “vienā miesā gan vienus, gan otru ar Dievu” (Ef. 2:16, salīdzini ar Kol. 1:19–22).

Kā izskatās samierināšana? Kā jūtas tie, kas ir samierināti? Iedomājieties dziļu atsvešinātību starp māti un meitu, kas jau ilgusi vairākus gadus. Iedomājieties, ka šis nepatīkamais stāvoklis izšķīst žēlastības un piedošanas vilnī un tam seko abu pušu apvienošanās. Tā ir samierināšana. Samierināšana tiek piedzīvota brīdī, kad viens draudzes loceklis noliek malā visu, kas viņu šķir no otra, un atzīst otru draudzes locekli par savu mīļoto brāli vai māsu. Samierināšana nav tehnisks vai juridisks jēdziens, bet gan attiecības raksturojošs vārds, kas izsaka prieku par salauztu attiecību dziedināšanu. Pāvils uzdrošinās iztēloties Kristus spēcīgo darbu pie krusta kā tādu, kas ietekmē attiecības ne tikai starp atsevišķiem indivīdiem, bet arī cilvēku grupām. Viņš iztēlojas, kā tas ienāk mūsu dzīvē un iznīcina šķelšanos, atrisina strīdus un atjauno mūsu sadraudzību un saprašanos citam ar citu.

*Kādos veidos tev vajadzētu izmantot šeit minētos principus, lai izlīgtu ar kādu?
Kā to darīt? _____*

Nojaucot šķirošo sienu

Kādu soli, Pāvila vārdiem runājot, Kristus ir spēris attiecībā uz “bauslību ar viņas daudzajiem priekšrakstiem”? Kāpēc Viņš spēra šādu soli? (Skat. Ef. 2:14, 15.) _____

Pāvils šeit, iespējams, runā par žogu, kas ieskāva Israēla pagalmu Hēroda templī, un tā nāves draudiem. Pāvils iztēlojas, ka šī siena tiek nojaukta un pagāniem tiek dota brīva piekļuve Dieva pielūgsmei (Ef. 2:18). Pāvils raksta, ka krusts nojauc jebkuru šādu sienu. Jo tur mēs uzzinām, ka šīs divas tautas – jūdi un pagāni – patiešām ir viena.

Daži domā, ka Ef. 2:14, 15 mācība ir: krusts ir “atcēlis” vai “nolicis malā” desmit baušļus, tai skaitā sabata bausli. Tomēr Vēstulē efeziešiem Pāvils parāda dziļu cieņu desmit baušļiem kā līdzeklim, kas veido kristīgos mācekļus. Viņš citē piekto bausli (Ef. 6:2, 3) un atsaucas uz citiem (piem., septīto – Ef. 5:3–14, 21–33; astoto – Ef. 4:28; devīto – Ef. 4:25; desmito – Ef. 5:5). Tas saskan ar Pāvila iepriekš izteiktajām pārliecībām par likumu (Rom. 3:31, Rom. 7:12). Viņš runā par likuma nepareizu izmantošanu, bet viņš ciena likumu pašu par sevi un pieņem tā nepārtraukto spēkā esamību. Tādējādi izmantot šos pantus, lai atceltu desmit baušļus, jo īpaši ņemot vērā visus pārējos Bībeles tekstus par bauslības mūžīgumu, nozīmē acīmredzami nepareizi skaidrot šeit atklāto Pāvila nodomu.

Pāvilam drīzāk nebūtu pieņemama jebkāda likuma izmantošana, lai iedzītu ķīli starp ebrejiem un pagāniem un jo īpaši lai izslēgtu pagānus no pilnīgas sadraudzības ar Dieva ļaudīm un pieejas pielūgsmei, kā arī viņš to uzskatītu par dievišķā nodoma ļaunprātīgu izmantošanu. “Likums” Ef. 2:14, 15 ir vai nu likuma ceremoniālais aspekts, kas atdalīja jūdus no pagāniem, kā tas atklāts Pāvila sarežģītajā frāzējumā: “bauslību, kas izteikta priekšrakstos” (ESV), vai arī tā ir visa Vecās Derības bauslības sistēma, jo tā tika skaidrota, papildināta un ļaunprātīgi izmantota kā ķīlis, lai attālinātu jūdus no pagāniem.

Kādas spriedzes ir jāuzvar, kas pastāv septītās dienas adventistu vidū vai plašākā kristiešu kopienā? Kāpēc ar mūsu kopīgo mīlestību pret Kristu vajadzētu pietikt, lai šīs spriedzes pārvarētu? _____

Jēzus, miera sludinātājs

Kā Pāvils Ef. 2:17, 18 apkopo Kristus kalpošanu? _____

Miera koncepts Vēstulē efeziešiem ir svarīgs – tā sākas un beidzas ar miera svētībām “no Dieva, mūsu Tēva un Kunga Jēzus Kristus” (Ef. 1:2, NKJV; salīdzini ar Ef. 6:23). Iepriekš Ef. 2:11–22 Pāvils apgalvoja, ka Kristus iemieso mieru, “jo Viņš pats ir mūsu miers”, un ka Viņa krusts to rada (Ef. 2:14–16). Kristus ne tikai iznīcina naidu starp jūdiem un pagāniem (Ef. 2:14, 15), Viņš rada jaunu cilvēci, ko raksturo miera un izlīguma attiecības (Ef. 2:15–17). Šāds miers nav tikai konfliktu neesamība, bet tas saskan ar ebreju “šalom” konceptu – veseluma un labklājības pieredzi gan mūsu attiecībās ar Dievu (Rm. 5:1), gan ar citiem.

Kā Pāvils iztēlojas, ka ticīgie piedalās Jēzus miera vēsts līdzdalīšanā? Ef. 4:3; Ef. 6:14, 15; salīdzini Rm. 10:14, 15 ar Ef. 2:17–19, Jes. 52:7, Jes. 57:19. _____

Evaņģēliji satur dzīvus piemērus, kur Jēzus atklājas kā miera sludinātājs. Savā atvadu runā mācekļiem Viņš tiem – un arī mums – apsola: “Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu.” (Jņ 14:27) Un Viņš noslēdz: “To visu Es esmu runājis uz jums, lai jums miers būtu Manī. Pasaulē jums ir bēdas; bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis!” (Jņ 16:33) Pēc augšāmcelšanās, kad Viņš parādījās mācekļiem, Viņš atkal teica: “Miers ar jums!” (Jņ. 20:19, 21, 26)

Ef. 2:17, 18 Pāvils dedzīgi norāda, ka Kristus miera sludināšana sniedzas tālāk par Viņa zemes kalpošanas laiku. Viņš tagad ir “sludinājis mieru” gan tiem, kas “tālu” (pagānu ticīgie pirms atgriešanās), gan tiem, kas “tuvu” (jūdu ticīgajiem; salīdzini ar Ef. 2:11–13). Pieņēmuši šo sludināšanu, visi ticīgie piedzīvo dziļas svētības.

Kā mēs varam iemācīties būt miera sludinātāji, nevis konfliktu cēlāji? Kādās situācijās tu vari ienest dziedināšanu jau šodien? _____

Draudze – svēts templis

Kādus sakāpinātus atspoguļojumus Pāvils izmanto Ef. 2:11–22, lai norādītu uz vienotību starp jūdiem un pagāniem draudzē? _____

Pārskatot Ef. 2. nodaļu, mēs atceramies, ka 1.–10. pants māca – mēs dzīvojam vienoti ar Jēzu, kamēr 11.–22. pants māca, ka mēs dzīvojam solidaritātē ar citiem kā daļu no Viņa draudzes. Jēzus nāve dod labumu gan vertikālā virzienā, nodibinot mūsu attiecības ar Dievu (Ef. 2:1–10), gan horizontālā virzienā, nostiprinot mūsu attiecības ar citiem (Ef. 2:11–22). Pateicoties krustam, Jēzus atspēko visu, kas šķīra pagānu ticīgos no jūdu ticīgajiem, ieskaitot likuma nepareizu izmantošanu, lai paplašinātu plaisu (Ef. 2:11–18). Jēzus arī kaut ko uzceļ – brīnišķīgu, jaunu templi, ko veido ticīgie. Pagāni, kas kādreiz bija izslēgti no pielūgsmes tempļa svētajā vietā, nu pievienojas jūdu ticīgajiem, kļūstot par jaunu templi. Mēs visi kļūstam par Dieva draudzes daļu – “svētu templi Kungā” (Ef. 2:19–22, ESV) – un mums ir priekštiesība dzīvot vienotiem ar Jēzu un mūsu brāļiem un māsām Kristū.

Kā Pāvils izmanto draudzes kā tempļa metaforu Ef. 2:19–22, salīdzinot ar tās izmantošanu šajos pantos: 1. Kor. 3:9–17; 2. Kor. 6:14–7:1; 1. Pēt. 2:4–8. _____

Pāvils izmanto draudzes kā tempļa metaforu, sasniedzot kulmināciju pilnīgā pagānu uzņemšanā draudzē. Reiz izraidīti no pielūgsmes “Israēla pagalmā” templi, viņiem nu ir ne tikai pilna pieeja (Ef. 2:18), bet viņi paši ir kļuvuši par celtniecības materiālu jaunam templim, kas ir paredzēts kā “Dieva mājoklis garā” (Ef. 2:22).

Jaunās Derības autori izmanto tempļa metaforu, lai vizualizētu draudzes svētumu, Dieva lomu draudzes dibināšanā un augšanā un draudzē esošo ticīgo vienotību. Metafora ir izmantota kopā ar bioloģiskiem jēdzieniem (skat. Ef. 2:21, kur templis “aug”), un bieži ir akcentēts būvēšanas process (skat. Ef. 2:22, “Viņā arī jūs līdzti tiek uzcelti”). Statiska tēla vietā draudze spēj atzīt savu kā “dzīvā Dieva tempļa” identitāti (2. Kor. 6:16, NKJV).

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Rūpīgi izpētiet šo ievadu, pirms pievērsaties jautājumiem pārrunām.

Kāds tad ir īpašais konteksts, kurā Pāvils raksta Ef. 2:11–22, aprakstot krusta ietekmi uz cilvēku attiecībām? Viņš runā par attiecībām starp jūdu un pagānu ticīgajiem, kas kopā ir draudzes locekļi. Viņš izsaka acīmredzamas bažas, ka viņi saprot un izdzīvo savu kopīgo izlīguma statusu kā Dieva saimes sadraudzības locekļi (Ef. 2:19). Tomēr vēstules kontekstā kopumā Pāvils parāda plašu, tālu sniedzošu nolūku. Viņa tēma ir Dieva grandiozais, galējais plāns apvienot visu Kristū (Ef. 1:9, 10), un viņa redzeslokā ir iekļauta “ikviena cilts debesīs un virs zemes” (Ef. 3:15).

Svarīgi, ka draudzes locekļu vienotība draudzē – īpašā tēma, par ko viņš runā Ef. 2:11–22, – pati par sevi ir ar plašāku nolūku, ko Pāvils atklāj Ef. 3:10: “Lai tagad caur draudzi visām varām un spēkiem debesīs Dieva daudzveidīgā gudrība [radot draudzi no jūdiem un pagāniem] kļūtu zināma.”

Aktualizējot vienotību, ko Kristus panāca pie krusta, ticīgajiem ir jārāda, ka tiek īstenots Dieva galējais plāns apvienot visas lietas Kristū. Viņu samierinātās attiecības liecina par Dieva plānu Kristū vienotam Visumam. Tāpēc ir lietderīgi aplūkot Ef. 2:11–22 visas vēstules kontekstā, lai ieraudzītu Bībeles principus, kas skar mūsdienās svarīgu tēmu – attiecības starp cilvēku grupām vai rasēm.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādi Bībeles principi etnisko attiecību jautājumā ir atrodami Ef. 2:11–22? Kā pantos ir piedāvāta atšķirīga, Kristū centrēta pieeja tēmai par to, kā vienas etniskās grupas locekļiem vajadzētu attiekties pret citu grupu?

2. Ņemot vērā Dieva plānu cilvēces nākotnei (Ef. 1:9, 10; Ef. 2:11–22), cik svarīgi ir draudzei tikt galā pašai ar saviem iekšējiem jautājumiem un konfliktiem starp rasēm?

3. Kādas problēmas starp etniskajām grupām, kuras pārāk bieži tiek slēptas un ignorētas, pastāv jūsu kopienā? Kā jūsu draudzei varētu būt pozitīva loma vienojošā darba aktualizēšanā, ko Kristus jau paveica pie krusta? Kā jūs varētu piedalīties šajā darbā?